

Crònica

Un Espriu aflamencat

Valèria
Gaillard

Barcelona

Espru amb aires de cante jondo. Però també embolcallat ara amb el swing del jazz, ara amb les dissonàncies de la música contemporània... i després en boca d'un cor de veus celestials: "Al-leluia, al-leluia!" Enric Palomar ha ideat una partitura luxuriosa, rica en matisos i impressions, una composició que t'arrossega pels diferents racons dels versos espruans, que semblen emmotllar-se feliços a les frases musicals. I el flamenc? Ni fet a dretcient. És la *Geografia d'Espriu*, un concert que suposa la culminació –que no cloenda– de l'Any Espriu, i que es va estrenar ahir al vespre al Palau de la Música Catalana dins la temporada. Per començar, els músics. Una encertada combinació del Big Ensemble Taller de Músics, amb el conjunt Cordes del Món, el cor de veus blanques de l'IEA Oriol Martorell i el quintet de fusta del mateix institut. Sobre l'escenari, doncs, un bon desplegament d'instrumentistes que seguien les indicacions del mateix Palomar, que també dirigia el rapsode, Carles Canut, i els tres solistes vocals: Pere Martínez, Rosalia Vila i Clara Sallago.

El punt de partida d'aquesta *Geografia* és una declaració d'intencions, un "què és la veritat?", que es va repetir com un leitmotiv hipnòtic. De to lúgubre i impactant, la composició transcorre per un seguit de temes en els quals apareixen, com una constel·lació, algunes de les paraules clau de la poesia d'Espriu, com ara els somnis, la mort, Sibera i el poble i la terra. Així, com un cavall que reprèn forces per

Un moment del concert, ahir al vespre al Palau de la Música Catalana, amb Enric Palomar ■ JUANMA RAMOS

passar al galop, la partitura evoluciona d'unes peces de caire espiritual religiós –en què Palomar

Enric Palomar ha ideat una partitura luxuriosa, rica en matisos i impressions

evoca uns poemes inspirats en una Setmana Santa– fins a l'esclat final de Sepharad. La guitarra espanyola apareix rebeca per entonar un cant a la "vella Sepharad". Aquesta va ser, sens dubte, la part més emotiva de la nit, un lament d'aroma hispànic que Pere Martínez va saber expressar amb tot el dolor i la ràbia que amaguen aquests versos d'Espriu, "vella Sepharad, la pell de brau", sense oblidar l'exhortació "els homes no poden ser si no són lliures".

És una llàstima que aquesta partitura, que van interpretar amb tanta solidesa i perfecció el

conjunt dels músics, molts dels quals –recordem!– no són professionals, es morí en aquest concert, atès que, de moment, no hi ha cap altra data programada ni cap enregistrament previst.

En una segona part de la vetllada el conseller de Cultura, Ferran Mascarell, va lliurar dotze reconeixements a entitats i persones que han participat activament en l'Any Espriu, com ara Joan-Carles García Cañizares, de la Diputació de Barcelona; Jordi Malé, de la càtedra Màrius Torres de la Universitat de Lleida, i l'alcalde d'Arenys de Mar, Estanislau Fors i Garcia.

Pep Bou es converteix en un funambulista de les bombolles a l'espectacle 'Bombollavà' ■ DAVID RUANO

El funambulisme de Pep Bou, al Lliure

J.B.
BARCELONA

Pep Bou és l'artista que, ja els anys vuitanta, va centrar el seu hàbitat escènic en les bombolles de sabó. A partir de demà (i fins al 4 de gener) oferirà *Bombollavà* al Lliure de Montjuïc. L'artista insisteix que el

80% dels quadres són nous i que ell es converteix en un funambulista que passa per la corda fluixa ajudant-se de les bombolles i també d'un trio musical que lidera Dani Espasa.

L'obra, prevista pel 2011/12, va patir la primera retallada i finalment es presenta. La proposta,

que aspira a captar la màgia i la bellesa, també sol despertar interès entre el públic familiar.

Si el 2007 el pianista Jordi Masó ja el va acompanyar al *Clar de llunes* al Tívoli, ara Espasa comparteix la imprevisibilitat de les bombolles –sempre dependents dels corrents d'ai-

Mor l'editor independent André Schiffrin

Redacció
PARÍS

L'editor independent franco-nord-americà André Schiffrin, conegut perquè va denunciar la concentració editorial, va morir ahir a París als 78 anys, víctima d'un càncer de pàncrees. Gràcies a la seva llarga labor editorial, es van publicar als Estats Units autors com ara Jean-Paul Sartre, Günter Grass, Michel Foucault, Simone de Beauvoir, Claude Simon i Marguerite Duras. També en va publicar d'altres de més polèmics, entre els quals, Noam Chomsky i Jean Echenoz.

Schiffrin va néixer a París el 1935, fill del també editor d'origen azerbaidjanès Jacques Schiffrin, fundador de Bibliothèque de la Pléiade. Als sis anys va emigrar als Estats Units fugint de la persecució contra els jueus del règim de Vichy, després de la invasió nazi de França. El 1961 es va fer càrrec de l'editorial Pantheon Books, que havia cofundat el seu pare. Va ser amb aquest segell que es van publicar títols com ara *El timbal de lluna*, de Grass. Però el 1990 els propietaris de l'editorial van decidir apartar-lo del càrrec per les pèrdues i va fundar The New Press.

Al llarg de la seva vida, Schiffrin va publicar també diversos assaigs en què reflexionava sobre l'ofici d'editor, *La edició sin editores*, o les seves memòries, *Una educació política*. ■

re i la humitat– amb Oriol Aymat i Xavi Lozano. En el repertori, que improvisen en funció de l'èxit amb les bombolles, hi ha composicions de tots els músics, i també del mateix funambulista, però també de compositors com ara Txaiovski. Pel manipulador del sabó, la música "és la paraula de les bombolles".

Per últim, el treball de vídeo permet enllaçar les escenes d'uns exercicis que serveixen perquè les bombolles circulin en cintes de niló o veta elàstica. Ara, les bombolles prenen noves formes. ■